

ת"פ 10495/09/19 - הועדה המקומית לתכנון ובניה רמת השרון נגד ליאור לוינסון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עתפ"ב 10495-09-19 הועדה המקומית לתכנון ובניה רמת השרון נ' לוינסון

לפני כבוד השופט אברהם הימן
המערערת
נגד
המשיב
ליאור לוינסון
הועדה המקומית לתכנון ובניה רמת השרון

פסק דין

לפני ערעור על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים רמת השרון (כב' השופט י' שקד) (להלן: "בית משפט קמא") מיום 18.7.19, לפיה בעקבות בקשת המשיב "לאישור ביצוע גזר דין", קבע בית משפט קמא כי צו ההריסה שניתן בגזר הדין מתייחס לחלק מהמבנים המצויים על הנכס כפי שפורט בכתב האישום, ואינו חל על מבנים אחרים המפורטים בכתב האישום.

הרקע הדיני

בתאריך 30.11.16 הוגש כתב אישום נגד המשיב ושלושה אחרים. כאן המקום לפרט עובדות כתב האישום. על פי כתב האישום, המשיב (נאשם 1) הינו חלק מבעלי הנכס הנמצא בשטח חקלאי בגוש 6600 חלקה 4 בתחום שיפוטה של הועדה לתכנון ולבניה בעיר רמת השרון. בכתב האישום כונה שטח זה "הנכס". ארבעת הנאשמים בכתב האישום הואשמו כי בשנת 2015 או בסמוך לכך, ביצעו עבודות בנייה ללא היתר ומשתמשים בבנייה כדלקמן:
א. בניית חדר קירור בשטח של כ- 300 מ"ר;
ב. בנו סככת פח בשטח של כ- 200 מ"ר.
עוד נאמר בכתב האישום כי במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אולם החל משנת 2014, או במועד הסמוך לכך, החלו הנאשמים להשתמש בנכס, ללא היתר ובניגוד לחוק בחריגות בנייה כדלקמן:
א. משתמשים בקראוונים, מכולות ברזל וגדרות. אלו מכונים בכתב האישום "המבנים".
ב. משתמשים במבנים ובעבודות כבית אריזה, קירור ואחסנה לתוצרת חקלאית ולמגורים לפועלים במקום. מקום זה כונה בכתב האישום "המתחם".

עוד נאמר בכתב האישום כי הנאשמים ריכזו בחלק המזרחי של "הנכס" את "המתחם" ושטחו כ- 1,000 מ"ר.

בהמשך לכך, נאמר בכתב האישום כי כנגד בנייה זו והשימוש, הוגשה תלונה על ידי שכנים לנכס אשר ביקשו להחזיר המצב לקדמותו.

כמו כן, נאמר בכתב האישום כי העבודות והשימוש הנ"ל, בוצעו ומבוצעים ללא היתר בנייה ושימוש מאת הועדה

המקומית, למרות שביצוע העבודות והשימוש טעונים היתרים.

בסיפא של כתב האישום נאמר כי הנאשמים מואשמים בשימוש החל משנת 2014 ואילך ללא היתר כנדרש בחוק, בהיותם הבעלים או המחזיקים או המשתמשים בפועל בנכס, בהיותם מבצעים העבודות בפועל או האחראים לביצוען או כמי שמוטלת עליהם החובה להשיג היתר בנייה לביצוען.

הוראות החיקוק המתייחסות לעובדות אלה, על פי כתב האישום הן: "בנייה ושימוש הטעון היתר, ללא היתר לפי חוק התכנון והבנייה, עבירה לפי סעיף 145 (א) ו-204 (א) ו-208.

בדיון שהתקיים בבית משפט קמא (כב' השופט י' ברכיה) ביום 14.3.17, הודיעו המשיב ונאשמת 4 (ע.י תבלינים ירוקים בע"מ) כי הם מודים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

בית המשפט הקריא למשיב ולנציג המשיבה 4 את כתב האישום. תשובת המשיב לכתב האישום הייתה: "**אני מודה בעובדות כתב האישום**" (ההדגשה אינה במקור א.ה). על פי הודאתו זו הורשע המשיב בעבירה המיוחסות לו בכתב האישום. הדיון לטיעונים לעונש נדחה.

עוד יש לציין כי לאחר הדיון שהתקיים, כמצוין לעיל, ביום 14.3.17, נחתם מסמך שכותרתו: "**הודעה על הסדר טיעון ובקשה לאישור ההסדר ללא צורך בהתייבבות**". על פי מסמך זה, כתב האישום יימחק ככל שהוא מתייחס לנאשמים 2 ו-3, תחת זאת הוסף נאשם אחר לכתב האישום. העונשים המוסכמים על הצדדים, ובתוך כך המשיב, היו: קנס, חתימה על התחייבות, וצו הריסה.

באשר לצו ההריסה הוסכם כך:

"**צו ההריסה לבניה נשוא כתב האישום דחוי לחצי שנה, וזאת לצורך המשך ניסיון הכשרת הבניה. היה והנאשמים לא יהרסו או יכשירו העבירה במועד שנקבע תהא המאשימה זכאית לבצע את ההריסה בעצמה ולהשית הוצאות הריסת העבירה על הנאשמים**".

על מסמך זה חתום המשיב והנאשמת 4 כמו גם הנאשם האחר שהוסף לכתב האישום.

בעקבות הסדר הטיעון, כאמור, התקיים ביום 10.5.17 דיון בבית משפט קמא ובו ביום ניתן פסק דין. בפסק הדין נקבע בין היתר כך:

"לפיכך, הנאשמים 1,4 ו-5 מר בנימין נקווה, מורשעים על פי הודאתם **בעבירות המיוחסות** להם בכתב האישום"

(ההדגשה אינה במקור א.ה.).

ובאשר לצו ההריסה נקבע כך:

"כמו כן, ניתן צו הריסה למבנים נשוא כתב האישום, דחוי לששה חודשים מהיום".

בחלוף מספר חודשים, לאחר שהליכים להסדר היתר הבנייה לא צלחו, פנה המשיב ביום 8.5.19 לבית משפט קמא בבקשת הבהרה, במסגרתה התבקש בית משפט קמא לקבוע, בין היתר, כי המשיב ביצע את העונשים שנגזרו עליו בגזר הדין וכי: "צו ההריסה נשוא פסק הדין מתייחס אך ורק לבניה בחריגה מההיתר של 500 מ"ר ולא למבנים הנוספים במקרקעין". הטענה הייתה שהעירייה מבקשת להרוס מבנים שלא נכללו בכתב האישום בו הודה המשיב ובגזר הדין שניתן. עוד באותו יום נדחתה בקשת ההבהרה על ידי בית משפט קמא אשר קבע כי: "הסעדים המבוקשים על פניו אינם נתונים לסמכות ביהמ"ש הפלילי, ולא בכדי צוין בסעיפים 37-40 לבקשה כי היא כוללת עילות מנהליות ואף הוגשה עתירה מנהלית במקביל, כולל בקשה לצו ביניים, על אף שלא בואר מה תוצאתה. ברור כי אין מקום לכפל הליכים באותו עניין".

כאמור בהחלטת בית משפט קמא, אכן הוגשה עתירה לבית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים. העתירה נדונה לפני כב' השופט ק' ורדי, וביום 2.6.19 דחה העתירה על הסף משום שקבע כי הסמכות לדון בשאלת ביצועו של צו הריסה שיפוטי שניתן בבית משפט לעניינים מקומיים נתונה לבית משפט קמא.

בעקבות החלטה זו, פנה המשיב לבית משפט קמא בבקשה שכותרתה: "בקשה לאישור ביצוע גזר דין". הבקשה משתרעת על פני 22 עמודים וכוללת בחובה 118 סעיפים. אלא שלמעשה הבקשה פשוטה בתכלית. הבקשה שטחה לפני בית משפט קמא דעתו של המשיב לפיה, צו ההריסה שניתן במסגרת הסדר הטיעון וגזר הדין הוא להריסת המבנים הנכללים בסעיף 4 בלבד לכתב האישום, דהיינו: בניית חדר קירור ובניית סככת פח בשטח כולל של כ-500 מ"ר, בשנת 2015 או בסמוך לכך. ומצד שני, צו ההריסה אינו חל על הקראוונים, מכולות ברזל וגדרות וכן מבנים כבית אריזה, קירור ואחסנה לתוצרת חקלאית ולמגורים לפועלים במקום, אשר השימוש בהם נעשה החל משנת 2014 או בסמוך לכך.

בית משפט קמא, בהחלטה מנומקת ומפורטת, מצא לפרש את גזר הדין באופן אותו הציע המשיב. משמע, צו ההריסה חל אך ורק על בניית המבנים שבסעיף 4 לכתב האישום, ואין הוא מכוון לשימוש במבנים שנבנו ללא היתר על פי סעיף 5 לכתב האישום.

טיעוני הצדדים

טיעוני המערערת פשוטים הם ביותר אף על פי שפרושים על פני יריעה ארוכה ביותר (18 עמודים ו-129 סעיפים). הטענה היא שבית משפט קמא פירש לא נכון את הסכמת הצדדים על פי הסדר הטיעון. בא כוח המערערת אשר היה זה

אשר חתם על הסכם הסדר הטיעון כמו גם מי שהופיע בדיון בו התקבל הסדר הטיעון וניתן פסק הדין, טוען כי ההסכמה בדבר צו ההריסה הייתה כי הוא יחול גם על המבנים המפורטים בסעיף 5 לכתב האישום ולא רק לאלה שבסעיף 4. מתוך כך, טוען הוא למעשה שלא יעלה על הדעת כי המשיב יהיה פטור מהריסת המבנים שנבנו בלי היתר אך משום שהוא לא היה זה שבנה אותם אלא רק השתמש בהם.

בדיון שהתקיים לפני ביום 4.12.19 פרש בא כוח המשיב טיעונו כנגד טיעוני המערערת. בתום הדיון ביקש להשלים טיעונו בכתב ובקשתו נעתרה. בעקבות כך הגיש בא כוח המשיב כתב טיעונים רחב ומפורט ביותר. למעשה חזר על הטענות שטען בעל פה. בא כוח המשיב טען כי פרשנותו של בית משפט קמא לפיה הוסכם כי צו ההריסה יחול על המבנים המפורטים בסעיף 4 לכתב האישום, הם ורק הם, היא הפרשנות הנכונה של הסדר הטיעון. למעשה בא כוח המשיב, בטיעונו הן בכתב כמו גם בעל פה, חזר על נימוקי בית משפט קמא וביקש לקבלם כבסיס לדחיית הערעור. אציין כי בין היתר טען בא כוח המשיב כי החלטת בית משפט קמא היא החלטת ביניים בהליך פלילי, אשר אין למערערת זכות לערער עליה.

דיון והכרעה

מצאתי להתחיל דווקא בטענה הפרוצדורלית המתייחסת להליך שהתקיים לפני בית משפט קמא. על פי הדין כמו גם הניסיון השיפוטי המצטבר, אכן, מדובר בהליך חריג או שמא אומר נדיר. למעשה טוען המשיב כי כוונתו בהסדר הטיעון היא לתוצאה מסוימת וכוונת המערערת לתוצאה אחרת. משמע, קיים פגם בפרשנות שנתנה המערערת לפסק הדין (למעשה- לגזר הדין). יתכן והיה מקום לערער על גזר הדין לפני ערכאת הערעור, אך נראה לי שהדרך בה נקט כאן המשיב אינה פסולה, אף שהיא חריגה ביותר. עוד נטען בסוף החלטתו כי באשר למבנים "החדשים" אשר לגביהם ניתן צו ההריסה, וממילא אושר על ידי בית משפט קמא, הפנה הצדדים להידבר ביניהם באשר לביצוע צו ההריסה. לכאורה מדובר בהחלטת ביניים, שאינה סופית אך לא כך הם פני הדברים. יש לבחון ההחלטה כולה ולא רק חלק שעליו אין חולק. נראה לי שלנוכח מהות החלטת בית משפט קמא, דהיינו, שלמעשה נתן פרשנות להסדר הטיעון וקבע כי צו ההריסה לא חל על המבנים המפורטים בסעיף 5 לכתב האישום, אזי מדובר בהחלטה סופית ולא החלטת ביניים. לפיכך אין ממש בטענה כי לא קיימת זכות לערער על החלטת בית משפט קמא.

למעלה מן הצריך באשר לכלל של אי מתן זכות ערעור על החלטת ביניים בהליך הפלילי (למעט אלה שנקבעו במפורש בחוק) הרי שבענין זה אפנה לכלל הנקוט במקומותינו באשר לערעור על החלטות ביניים. וכך סוכם הכלל בבש"פ 9305/08 פלוני נ' בית ספר מאמוניה לבנות [פורסם בבב"פ] (3.12.08):

"אמנם, לכלל לפיו אין ערעור על החלטות ביניים בהליך פלילי למעט במקרים המנויים בחוק ישנם חריגים הנובעים מסמכותו הטבועה של בית המשפט. עם זאת, מקרים חריגים אלו יתרחשו בהתקיימן של נסיבות ייחודיות ביותר, למשל כאשר מתעוררת שאלה עקרונית בעלת השלכות רחבות טווח ובנסיבות בהן ההמתנה לפסק דין סופי עלולה לגרום עוול מהותי או נזק חמור, או כאשר מתעוררת טענה של העדר סמכות או מתגלה תופעה קיצונית של שרירות בתחום שהוא מנהלי טהור".

לפיכך מעל לצורך, אציין כפי שיפורט להלן כי אני סבור שלפני מקרה עקרוני אשר לו יכול ותהיינה השלכות רוחב וכוונתי שתוצאת החלטת בית משפט קמא יש בה כדי להנציח קיומה של בנייה בלתי חוקית. ושאלה היא האם יש להשאיר החלטה זו על כנה או שמא מבחינה עקרונית של תכלית החוק והאינטרס הציבורי מחייבים התערבות בהחלטה.

פרשנותו של בית משפט קמא את גזר הדין היא פרשנות לכאורה של גזר דינו. אמרתי "לכאורה" שהרי לפנינו גזר דין הנסמך כל כולו על הסדר טיעון. דהיינו נסמך על הסכם בין הצדדים. המסמך שכותרתו "הודעה על הסדר טיעון" הוא למעשה הסכם חתום בין הצדדים. הסכם זה מתייחס כל כולו לעובדות כתב האישום אשר בהן הודה המשיב ובעבירות בהן הורשע על פי הודאתו. ובמה הודה המשיב? אחזור שוב על הודאתו כפי שבאה לידי ביטוי בהודעה על הסדר הטיעון: **"הנאשמים 1, 4, 5 יודו במיוחס להם בכתב האישום ויורשעו בדין יואר [כך במקור] כי הנאשמים 1 ו- 4 הודו זה מכבר בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום בדין שהתקיים ביום 14.3.17)".** הנה כי כן, המשיב הסכים ואף נתן חתימתו לכך שהוא הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, "עבירות" לשון רבים. ובאילו עבירות הורשע על פי הודאתו? בשתי עבירות נפרדות כפי המפורט בכתב האישום: בניה בלא היתר של "העבודות" כהגדרת כתב האישום ובשימוש במבנים שנבנו ללא היתר ב"מתחם". בהמשך לכתב האישום נאמר כי המתחם מצוי בחלק המזרחי של השטח החקלאי "הנכס" בשטח של כ- 1,000 מ"ר.

עולה מתוך כך, כי המשיב הורשע בפסק הדין "בעבירות המיוחסות" לו בכתב האישום. משמע, הורשע גם בעבירה של שימוש במבנים שנבנו ללא היתר כפי המצוין בסעיף 5 לכתב האישום.

ויודגש, על פי המוסכם, דהיינו, על פי לשון ההסכמה בין הצדדים, צו ההריסה מתייחס לכל עובדות כתב האישום, רוצה לומר, לכל המבנים המצויים על הנכס אשר נבנו ללא היתר, בין אם מבנים שנבנו על ידי המשיב ובין אם מבנים שאין להם היתר אלא שהוא עושה בהם שימוש. משום כך, ברור הוא שאילו ההסכמה לצו ההריסה התייחסה אך ורק לסעיף 4 לכתב האישום, היו הצדדים מציינים זאת במפורש. אי ציון עובדה זו, מצביע באופן נחרץ כי הכוונה הייתה שצו ההריסה יחול על כל המבנים המצוינים בכתב האישום: אלה שבסעיף 4 ואלה שבסעיף 5.

באשר לטענה כי ככל שמדובר בהרשעה בעבירה של שימוש במבנה בניגוד לבנייה ללא היתר, הרי שברגיל העונש לא יהיה הריסה אלא צו אי שימוש. איני מקבל טענה זו. טענה זו, יש בה משום פורמליות ולא מהות. למה הכוונה? מה נפקא מינה אי שימוש בנכס מקרקעין, העומד על תילו כאבן שאין לה הופכין וכול כולו בניגוד לחוק, אל מול הריסתו של הנכס הבלתי חוקי. מה תועלת והיגיון יש בהשאת הנכס על תילו?

אך בכך לא העיקר. לטעמי, וכפי שפסקו אחרים כמו גם אני במקרים דומים אחרים, הוטל גם הוטל צו הריסה בגין שימוש במבנה ללא היתר. לא ארחיב הדיבור באשר לעקרון זה, אביא אך דוגמא אחת, שם נטענה טענה והיא:

"... טוענים המבקשים, כי חיובם להרוס את המבנים שבגינם הורשעו בשימוש במקרקעין ללא היתר או בסטייה מהיתר, מעלה שאלה משפטית בעלת חשיבות יתרה, ואולם נראה כי שאלה זו, זוכה לתשובה, במישרין, בהוראותיהם של סעיפים 204 ו-205 לחוק התכנון

והבניה... (רע"פ 3217/13 ראג' סמאר ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.5.13)).

ובית המשפט העליון נתן בפסק דינו הנזכר לעיל מענה ברור ונחרץ לטענה:

"עינינו הרואות, כי המחוקק קבע מפורשות, כי ניתן להרשיע בדין אדם "המשתמש" במקרקעין שלא לפי היתר או ללא היתר, ולא רק את בעלי המקרקעין. לפיכך רשאי בית המשפט לחייב כל "אדם" אשר הורשע בעבירה האמורה, גם את זה העושה במקרקעין שימוש אף שאיננו בעליהם, להרוס מבנה שהוקם ללא היתר או בחריגה מהיתר".

ובאשר לתופעה של בנייה בלתי חוקית, הוסיף וקבע בית המשפט העליון כדלקמן:

"למעלה מן הנדרש, ברצוני להקדיש מספר מילים לחומרת העבירה בה עסקינן. נגע הבניה הבלתי חוקית בישראל, התפשט, זה מכבר, לכדי "מכת מדינה" הפוגעת פגיעה אנושה בשלטון החוק. לעניין זה, יפים דברי השופט (כתוארו אז) מ' אלון בע"פ 917/85 הועדה המקומית גליל מזרחי נ' אבו נימר, פ"ד מא(4), 29 (1987):

"לצערנו, הפכו עבירות נגד חוקי התכנון והבניה לחזון נפרץ, ורבים גם טובים איש הישר בעיניו יבנה. זוהי פגיעה חמורה וקשה בשלטון החוק, המזולזל לעין השמש, ואין איש שם אל לב לאזהרות הגורמים המוסמכים ולפסקי הדין של בתי המשפט" (שם, עמ' 31, וראו גם: רע"פ 9239/12 אבו עראר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.1.2013); רע"פ 2197/13 ג'מאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.4.2013)).

על בתי המשפט מוטלת החובה שלא לעמוד מנגד, שעה שהפרת הוראות חוק התכנון והבניה קונה לה שביתה בארצנו, ואין זה עולה על הדעת כי "יצא חוטא נשכר" ויתאפשר לאדם להוסיף ולהשתמש במבנה שנבנה שלא כדין, רק משום שאינו הבעלים או מי שעסק במלאכת הבניה.

בנסיבות אלה, נראה כי בדין פעל בית משפט השלום, עת ציווה על המבקשים להרוס את המבנים, בהם עשו שימוש ללא היתר או בחריגה מהיתר (תוך מתן אורכה של 18 חודשים לצורך קבלת היתר בניה), וכי צדק בית המשפט המחוזי משלא התערב בהחלטה זו".

ובמקום אחר נאמר כך:

"באשר להריסת המבנים, שוגה המבקש בטענתו לפיה אין להטיל עליו להרוס את המבנה נוכח כך שעשה בו שימוש בלבד. סעיף 205 לחוק התכנון והבניה מעניק סמכות לבית המשפט להטיל על מי שהורשע בעבירה לפי סעיף 204 - בין בגין בנייה ובין בגין שימוש במבנה שלא כדין - להרוס את המבנה. אין כל דרישה שהורס המבנה יהיה זה שהקים אותו (השוו: רע"פ 1759/09 כמאל נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 01.03.09)). מעבר לכך, מכוח סעיף 212 לחוק התכנון והבניה, רשאי בית-המשפט לצוות כי מבנים שהוקמו ללא היתר יהרסו על ידי אדם, אף אם לא הורשע בעבירה לפי סעיף 204 לחוק התכנון והבניה, וזאת בהתקיים אחת הנסיבות המפורטות בסעיף זה. בין נסיבות אלה נזכרת גם זו: "מי שביצע את העבירה מת או

אינו בר עונשין מסיבות שאין בהן כדי לעשות את פעולתו חוקית" (סעיף 212(5) לחוק). כפי שטען המבקש עצמו, אביו המנוח הוא שהקים את תוספת הבנייה, ועל כן לא היתה מניעה מלהטיל את מלאכת ההריסה על מי שעשה בה שימוש - המבקש" (רע"פ 3162/10 עאדל פואד יאסין נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה משגב [פורסם בנבו] (11.5.10)).

הנה כי כן, סמכות לבית משפט ותכלית ראויה לו על מנת להיאבק במכת המדינה של בנייה בלתי חוקית. ככל שבעבירות על חוקי התכנון והבנייה אנו עוסקים, שתכלית העונשים היא בעיקר סילוק המפגע דהיינו המבנים שנבנו ללא היתר תוך הפרת חוק, הרי שהדעת נותנת שהסנקציה תהיה צו הריסה. שהרי אם לא כן, ימצא אדם מורשע בעבירה של שימוש במבנה בלי היתר, נגזר עליו קנס אך לא מוצא צו הריסה, ממילא התוצאה תהיה הנצחת המפגע וממילא העבירה המתמשכת לעדי עד. האם זו תכלית החוק. האם זו הדרך המשפטית הנקוטה בבתי המשפט בעבירות של שימוש במבנים שנבנו ללא היתר?

הליכה בדרך המוצעת על ידי המשיב, דהיינו השארת המבנים בהם עשה שימוש אשר נבנו ללא היתר, דהיינו בלתי חוקיים - לעד, הינה פגיעה בסדר הציבורי ובשלטון החוק. ולכך אין להסכים.

נותרה השאלה, האם אין בית המשפט אשר דן אדם וגזר את דינו הוא ורק הוא יכול לבאר ולהבהיר גזר דינו. שהרי בגזרו הדין, הוא היודע את מלאכתו, מהותה ותכליתה. לכאורה התשובה לשאלה זו ברורה, אך כאמור לעיל, רק לכאורה. לפנינו גזר דין שניתן על פי הסדר טיעון, דהיינו הסכם שקיבל תוקף של פסק דין. לפיכך הפרשנות היא פרשנות ההסכם. וככל שאני בוחן ההסכם בין הצדדים כמו גם עובדות כתב האישום בא אני לכלל מסקנה שכוונת הצדדים הייתה לצו הריסה **לכל** המבנים שעל השטח החקלאי. כאן המקום לציין כי על פי כתב האישום, שטח המתחם הוא 1,000 מ"ר (סעיף 6 לכתב האישום). בדיון שהתקיים לפני בית משפט קמא ביום 10.5.17 ציין ב"כ המאשימה כי: "...לענין הצדקת ההסדר המוצע, בזיקה להיקף השימוש והבניה, קרוב ל- 1,000 מ"ר אני משיב שהנאשמים החלו ישר לאחר כתב האישום בניסיון להכשרת עבודות הבנייה...". בגזר הדין גופו נקבע: "כתב האישום מתייחס לבניה בשטח חקלאי בסדר גודל של כ- 500 מ"ר כאשר השטח התפוס מסתכם בסך הכול על כדונם אדמה, לשימוש מסחרי הנוגע לחקלאות". המסקנה ברורה, בכתב האישום מדובר במבנים על **כל** השטח דהיינו לא רק על המבנים בשטח של 500 מ"ר שבסעיף 4 לכתב האישום. משום כך, צו ההריסה בסופו של גזר הדין מתייחס לכל המבנים שעל המתחם ("דונם אדמה").

ובאשר לטענה כי יש ליתן פרשנות להסכם בראי של זכות הקניין, שהיא זכות חוקתית כידוע. אין ספק שלמשיב זכות קניין על המבנים "הישנים" שנבנו ללא היתר. אלא שזכות זו, אינה מקנה לו הזכות לעבור עבירות כמו גם אין היא מעניקה לו חסינות מפני העמדה לדין, בגין עבירות פליליות כגון שימוש במבנים שנבנו ללא היתר.

באשר לטענה כי בביצוע צו ההריסה, יש כדי עקיפת ההתיישנות בעבירות של בנייה ללא היתר, אני סבור כי הגדרה זו חוטאת לאמת המשפטית. בנייה בלי היתר לחוד ושימוש במבנים שנבנו ללא היתר לחוד. שתי עבירות שונות, וככל שהן מצויות עלי ספר חוקים, ממילא אתה אומר שהמחוקק התכוון לכך. יתירה מזו, ככל שכורכים ההתיישנות עם צו הריסה בגין שימוש בלי היתר, אזי תהיה בכך פגיעה משמעותית באינטרס הציבורי לפי שלהשאר המבנים ללא היתר על כנם משמעות קשה לה מבחינת האינטרס הציבורי.

כמו כן, איני מקבל הטענה כי תרופה בידי הרשות לפנות בבקשה לצו הריסה ללא הרשעה. מה לנו כי נוסף עוד הליך על מנת להגיע לאותה תוצאה דהיינו סילוק מבנים שנבנו בניגוד לחוק. יתירה מזו, אותן טענות העולות כאן, ייטענו ביתר שאת בהליך של צו הריסה ללא הרשעה. שהרי מיד תעלה הטענה כי מדובר ב"מעשה בית דין". המשיב נדון בגין השימוש ללא היתר, ונגזר דינו לקנס בגין כך. נראה כי יקשה על הליך נוסף כפי המוצע לתקן את העיוות של השארת מבנים שנבנו בניגוד לחוק, על כנם לעד.

סוף דבר הוא שאני מקבל הערעור.

אני קובע כי צו ההריסה חל גם על המבנים בהם נעשה שימוש בלי שניתן לבנייתם היתר כדון, כפי המפורט בסעיף 5 לכתב האישום.

ניתנה היום, י"ז כסלו תש"פ, 15 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.